

Боряна Йорданова

Боряна Йорданова е родена в гр. Перник. Завършила е Националното училище за изящни изкуства „Илия Петров“ в София, специалност графика, и Художествената академия, специалност „Книга и печатна графика“. Дипломира се като бакалавър през 2009 г.,

а през 2011 защитава своята магистърска диплома в същата специалност. Книгата за деца „Пица за всички“ е част от дипломните ѝ проекти. Боряна е автор на текста, илюстрациите и дизайна на книгата.

ПИЦА ЗА ВСИЧКИ

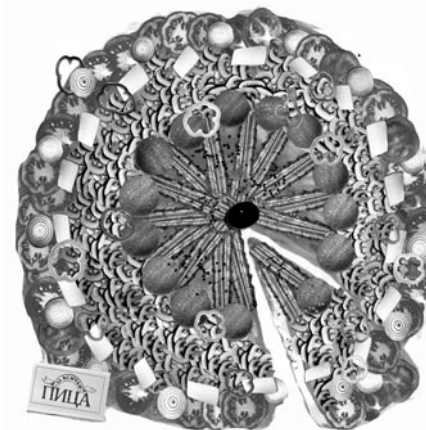
„Историята на всяка велика галактическа цивилизация преминава през три различни, ясно очертани периода: оцеляване; любознателност и изтънченост, известни също като периодите „Как“, „Защо“ и „Къде“. Например, първият период би могъл да се характеризира с въпроса: „Как да се нахраним?“, вторият с въпроса: „Защо се храним?“, а третият с въпроса: „Къде ще обядваме?“.

„Ресторант на края на Вселената“. Дългас Агамс

Днес, изглежда, на Земята успешно са се съчетали първият и третият „период“. Ценността на храната като просто средство за оцеляване се е загубила и размила за почти половината обитатели на планетата. Напълно естествено – „храната“ е навсякъде около нас: по улиците на гигантски билбордове, „танцува и пее“ в телевизионни и радио реклами, може да се купи храна на всяка крачка по градските улици.

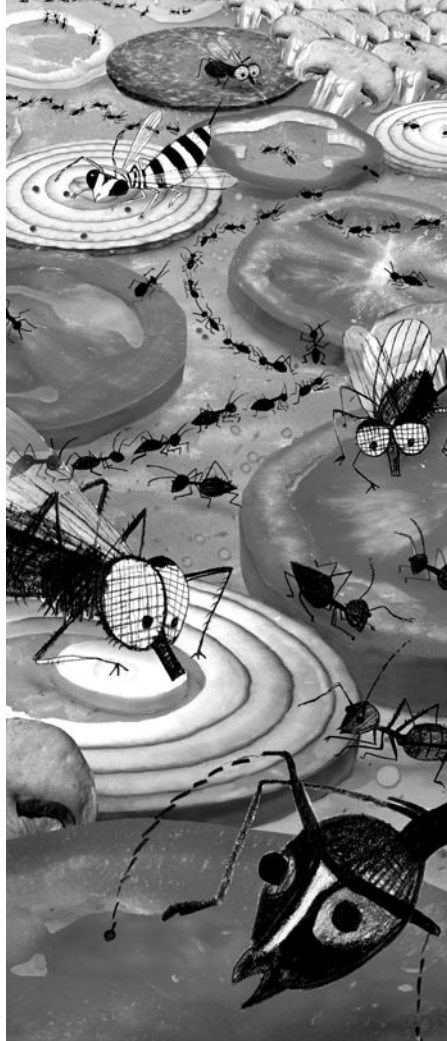
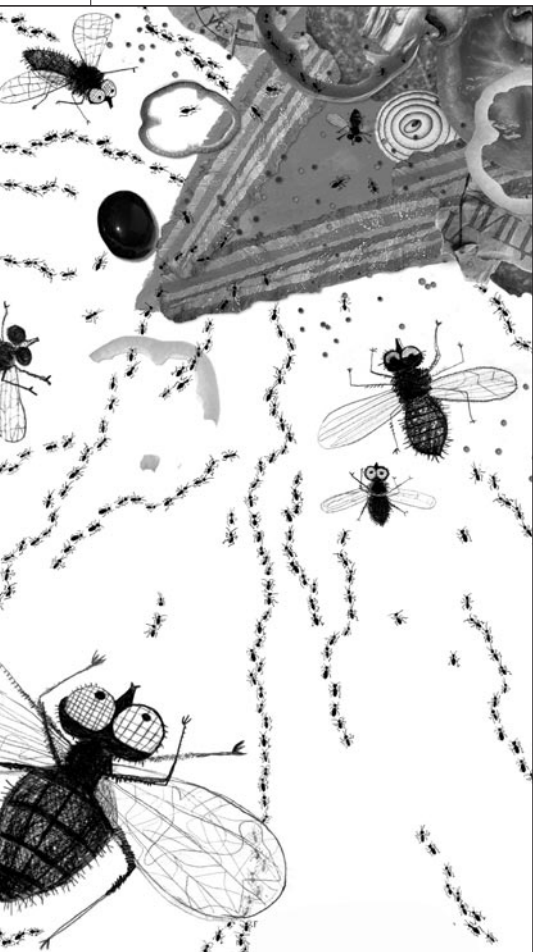
А как да се обясни на едно дете, живеещо в такъв свят, че храната е ценна и не бива да се пилее, защото от нея зависи бъдещето на много хора, на цялата планета? Това са опитах да направя с моя дипломен проект – издание за деца „Пица за всички“. Историята е проста – за едно ненужно парче пица, захвърлено на улицата. Оказва се, че то е безценно за много нейни обитатели, които трудно намират прехрана в града. Не случайно избрах точно пицата – храна, символизираща глобализацията, вкус, познат в цял свят. В книгата реших да я изобразя такава, каквато я виждаме по рекламните – лъскава и колоритна,

затова използвах фотоколаж. Така успешно контрастира с останалите герои в историята – живи и интересни рисунки. Подобен контраст търсех и в корицата – трансформирана в „кутия за пица“, графично и цветово, напояща на истинска опаковка. Самата книга има квадратен формат (60x90/6) – напълно логично, изхождайки от кръглата форма на пицата и нейния действителен размер. В илюстрациите търсех различна гледна точка и разнообразни композиции, които да помогнат за лесното проследяване на историята. Лично за мен в тази история става въпрос за нещо повече от храната, надявам се и други да могат да го усетят, разлюбувайки книгата.

Едно парче пица от пицата остана в кутията – никой не искаше да яде повече. Изхвърлиха го небрежно, но не уцелиха кофата за боклук и то падна на уличните павеа до нея. Никой не обърна внимание. Всъщност не – някой го забеляза. Това захвърлено парче пица си беше цяло събитие за уличните обитатели. Една муха първа пристигна за голямото пиршество и кацна върху този остров от домати, бекон, сирене и какви ли не Вкусотии. След нея долетяха няколко нейни роднини – близки и далечни.

Имаше предостатъчно за всички. Включително и за армиите на мравчиите колонии от близките градинки с теменуги. Те пришждаха отвсякъде. Обикновено бяха във война помежду си, но днес кралиците им сключиха мир, за да може всеки да отнесе колкото може от това богатство в своя мравуняк. Кипеше усилен транспортна дейност. Естествено от плячка с такива размери имаше и други заинтересовани – няколко тъмни сенки бързо преминаха над гъбите в левия край на пицата и се запуснаха надолу. Мравчиите воители като по сигнал се оттеглиха кой с каквото успя да вземе. Останаха само две оси, които се чувстваха сигурни, понеже имаха оръжие, при това законно. Първо кацна само една от сенките – на разузнаване. Това беше Чик – стар познаник на котарациите в този квартал, а и в околните.

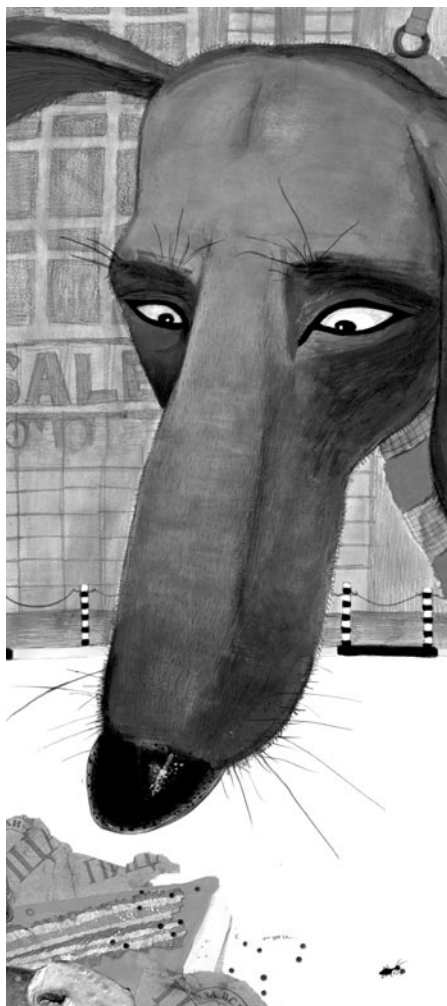
314 | Благоразумно реши да не закача осите – имаше опит в подобни ситуации и

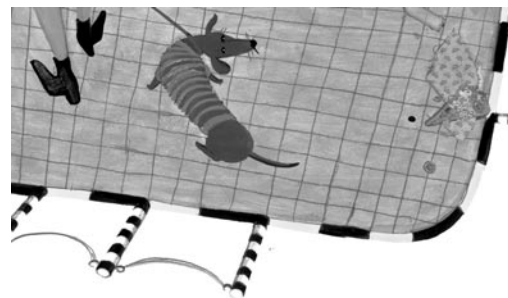
доста неприятни спомени. Храна имаше достатъчно и за насекомите, и за пернатите му приятели. Огледа се наоколо за други опасности и като не усети такива, даде сигнал на останалите. Шумна компания се спусна от небето. Заеха позиции около триъгълната трапеза и започнаха върху един резен домати в средата и плеха необезпокоявани от сока му.

Първите капки дъжд не ги притесниха, но скоро те станаха толкова едри, че на всички се наложи бързо да се скрият някъде на сухо. Врабчетата напълниха малките си човки с кашкавал и отлетяха до един навес наблизко. Улицата опустя.

Когато дъждът спря, отново настъпи познатото оживление. Миризмата на пица достигна до чувствителния нос на Чарли, който тъкмо започваше следобедната си разходка. Напразно – тя беше свикнала с номерата му, които наистина не подхождаха на изискания му вид. Той не беше улично куче все пак. „Остави този боклук веднага“ – скара му се и гръпна кашката ядосано. Чарли нямаше избор, но продължи да гледа тъжно към пицата, докато го водеха към Вкъщи. По-късно получи лакомства от магазина за кучешка храна – специални бонбони, и почти забрави за пропуснатата възможност.

Доволен свидетел на тази случка беше един голям черен гарван, скитник, новодошъл в града от едно близко село. Там реколтата беше съсипана от киселинен дъжд и нямаше прехрана за него. Спусна се бързо надолу и закълва лакомо. В същото време от покрива на съседната сграда долетяха два млади наперени гълъба. Те искаха своя дял. Задърпаха единия край на пицата към себе си, а гарванът не пускаше другия. Никои не отстъпваше, разхвърча се перушина.

Спорът беше решен от уличния котак Мър, който отсъди в своя полза. Птиците отлетяха разочаровани, с късче пица в човките. Мър не беше особено гладен, подгони ги най-вече защото беше котка, а те пернати.

Започна с бекона, но пицата не задържа вниманието му дълго време. За котките през пролетта има едно по-важно нещо от храната – това е любовта. Затова когато покрай него се мярна една пухкава

котешка опашка, той бързо я последва, изоставяйки пицата. Стъмни се и минувачите намаляха. Един рошав уличен пес все още се навърташе наоколо – цял ден не беше ял нищо. Със себе си водеше едно кученце и изглежда, че прекарваха заедно живота си на улицата. За тези двама приятели парчето беше много ценно, особено за мъничето, затова Рошльо благородно му го преотстъпи цялото. За него беше достатъчно да гледа малкия си приятел щастлив и сит. След хубавата вечеря двамата се сгушиха един в друг и заспаха доволни.

Пицата нахрани още някого тази вечер. Последната маслинка се беше търкулнала настрана. Така стана вечеря на каналния плъх и цялото му семейство – любимата му съпруга и техните малки плъхчета. Всички получиха по парченце от деликатеса и шумно го схрускаха.

Накрая от пицата остана само хартията. Едно улично дете я взе и се заигра с нея – правеше различни хартиени фигурки. Накрая се получи птичка – може би лебед, и то я пусна да плува в локвата на улицата. Утринните слънчеви лъчи се отразяваха във водната повърхност. На детето това му се стори много красиво. Така неговият ден започна с една голяма усмивка.

Никой друг не обърна внимание.

